

אימא, סבתא, רב סבתא האהובה שלנו.

אנט נולדה ברומן שברומניה בשנת 1921.
בת חמש היגרה עם משפחתה לצרפת, חיתה והתחנכה בפריז.

בהיותה בת 18, עקב הכיבוש הנאצי. עברה במסגרת של תנועת הנוער " הצופים היהודים " לדרום צרפת, שם עסקה בכל תקופת הכיבוש, באיסוף וטיפול בילדים יהודים אשר ברחו מכל רחבי אירופה הכבושה. תפקידה היה בעיקר " ריכוז קניות " אספקת מזון שקנתה אצל איכרי הסביבה בכדי לקיים את רשת בתי הילדים.

עם שחרור אירופה, התחתנה עם משה, אבינו. שם גם נולדתי. עלתה ארצה והייתה בין מקימי קבוץ נוה אילן. לאחר הגעתנו ארצה נולדה אחותי אריאלה. לצד גידול ילדיה נשאה בקיבוץ בתפקידים מרכזיים והייתה גם מרכז חברתי של נוה אילן. בנוה אילן נולדה גם אחותנו יעל (ילי).

בשנת 1955 התפרק קיבוץ נוה אילן כמו גם נישואיהם של הורנו. אז עברה למעין צבי "כגרושה צרפתייה", דבר שלא הקל על חייה החברתיים בתקופה הראשונה. חשוב היה לה להוכיח כי היא יכולה לקיים את עצמה וילדיה בזכות עצמה ונענתה לכל תפקיד ואתגר שפגשה בדרכה.

חשוב היה לה להקנות לנו ילדיה חינוך לערכים ולהגשמה עצמית.

עם פריצת מחלתה של ילי, התמקדה לצד תפקידיה בקיבוץ, ביצירת תנאי חיים מתאימים לילי. במשך כ- 30 שנה הקדישה מאמצים בלתי נלאים לרווחתה של ילי.

עם זאת נישאה בשנית, ליעקב איתו הייתה נשואה 15 שנים עד לפטירתו.

פטירתה של ילי לפני חמש שנים, צער אותה מאוד. אך במגביל מצאה ניחומים בטיפוח משפחתה שגדלה בינתיים: 7 נכדים ו- 11 נינים אשר שימחו את חייה ואתם ידעה לפתח קשרים הדוקים, אל אף פער הגילים.

בשנתיים האחרונות סבלה ממחלת ריאות וגם מתאונות מצערות, אך למרות הקשיים הצליחה תמיד לחזור לכושר ושמרה על רוח חיובית.

אימא, סבתא, ורב סבתא לדוגמא. אהובה היית על כולנו וכך תחרטי בזיכרוננו.

דברים על הקבר מפי שמואליק

כשברקע נשמעים צלילי השיר "עלי שלכת" שכול כך אהבת, אני מנסה להעביר למילים את ים הרגשות שלי אליך, אימא שלי. מיום שנולדתי וממש עד היום את היית עבורי אישה גיבורה ומיוחדת, שמתמודדת באומץ עם הקשיים שהחיים הציבו בפנייך. תכונות האופי המיוחדות שלך באו לביטוי בכול מה שעשית והקרינו ממך אלי ואל כול סובביך.

היית אישה של תרבות. מגיל צעיר אהבת ללמוד והצטיינת בלימודי השפה, הספרות וההיסטוריה. שפת האם שלך הייתה צרפתית ולמרות מגבלת השפה היית עבורי אוצר בלתי נגמר של ידע ושל הערכה לכול היפה והנשגב בתרבות. היית אדם שוחר דעת ואת מה שלא הספקת ללמוד בנעוריך השלמת בגיל מבוגר. תמיד נהייתי לשוחח איתך על דברים שברומו של עולם, על דמויות היסטוריות או על ספר חדש ומעניין.

בזיכרוני חרוטים ערבי השבת המשפחתיים שלנו. בשעה 5:00 בדיוק ישבנו איתך, שמוליק ילי ואני, טועמים מהעוגה הטעימה שאפית ומאזינים לקונצרט ליל השבת ששודר ברדיו. אלו היו הזרעים שטמנת בי להיות קשובה ושבוייה בקסמי המוזיקה.

היית יהודיה ציונית וגאה, אהבת את הארץ והרביית לטייל בה. במשך שנים רבות נהגנו לחגוג את יום הולדתך בטיוול משפחתי בו היכרנו אתר חדש ומעניין.

הבית שבו גרת היה תמיד מטופח ונעים והכי נהנית לטפח סביבו גינה ולגדל בה ירקות ופרחים. יסמין, נכדתך הבכורה, אהבה לעזור לך בעבודת הגינה והצמידה לך את הכינוי "סבתא פרח" שנשאר לך כשם שני. הקשר שלך לקיבוץ היה איתן ושורשי. תרמת לו מכישריך, נתרמת ממנו והשכלת גם להתאים את עצמך לשינויים שחלו בו.

אבל הביטוי המשמעותי ביותר של אישיותך היה בתחום האנושי, במערכות היחסים שלך עם בני המשפחה ועם החברים שלך. הייתה לי הזכות לגדול ולהתבגר בראותי תמיד לנגד עיני את הנאמנות והמסירות שלך להוריך, לאחותך ולאחייך, אלינו, ילדייך, לכול שבט הנכדים והנינים, הילדים המאומצים והחברים הרבים שלך. אני מרגישה שמי שהיה במחיצתך זכה לחסד ולאהבה, לכבוד ולחיבה, אותם ידעת להעניק בתבונה וללא תנאי.

בשנים האחרונות הרגשתי שאת מתפייסת עם זיכרונות קשים מעברך. ביום הולדתך ה-90 ראינו אותך שמחה ומאושרת, מתמודדת כתמיד עם הקשיים ונוטלת מהחיים את הטוב שבהם. זוהי התמונה שאני מבקשת לנצור בזיכרוני, זיכרונה היקר של אימא שלי שחיפשה בחיים את הטוב והיפה והצליחה להגיע אליהם. אני נפרדת ממך באהבה ובגעגוע.

אריאלה